

Echo uit het verleden

Colofon

ISBN: 978 90 8954 871 9

1e druk 2016

© 2016, Jara Lee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteurs: Lovasetfotografie

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Echo uit het verleden

Jara Lee

Er zijn eerder zes boeken van dit schrijversduo verschenen.

Bij Elikser:

Eigen recht

Rechteloos

Recht gezet

Ruw verstoord

Bij uitgeverij quaZZ:

Gestrand in Rana

4008

Vigo Manset keek op van zijn computerscherm. Het gebeurde maar zelden dat de voordeurbel ging. Enigszins verbaasd liep hij de kamer uit, de hal in en opende de voordeur. Hij zag een roodharige jonge vrouw voor de deur staan. Op het erf stond een rode Fiat 600. Hij vroeg zich af hoeveel lef deze vrouw had om met een dergelijk oude auto rond te rijden. Aan het nummerbord zag hij dat de auto uit Nederland kwam.

Hij werd direct behoedzaam. De ervaringen met Nederlanders in zijn leven waren niet echt aangenaam geweest. ‘Wat wilt u?’ vroeg hij nors.

‘Is dat bord langs de weg van u?’ vroeg Ilse Meijer. ‘Anders ga ik wel weer en zal ik u niet langer lastigvallen.’ Ze had bij toeval het bord langs de weg gezien, waarop stond dat er olijvenplukkers gezocht werden. Eigenlijk had ze helemaal niet meer verwacht dat er nog personeel gezocht werd. Ze had ervaring met druiven en ander fruit plukken in Frankrijk, maar ze was veel later in het seizoen van huis vertrokken.

Haar Frans was niet slecht en haar stem was vriendelijk. Hij realiseerde zich dat hij niet ineens alle Nederlanders over één kam mocht scheren. ‘Ja, dat bord is van mij. We gaan maandag beginnen met de olijvenoogst en alle hulp is welkom. Heb je onderdak in de buurt of wil je hier op de boerderij logeren?’

‘Als dat zou kunnen, zou het wel fijn zijn,’ antwoordde Ilse, die daar goede ervaringen mee had. Ze had vroeger wel vaker een tijd doorgebracht in een Frans boerengezin om te helpen met de oogst. Wel vroeg ze zich af of deze man alleen was of dat zijn gezin er ook woonde.

‘Kom maar binnen, dan leg ik je uit wat de bedoeling is. De hele oogstperiode duurt drie tot vier weken. Ik verwacht wel van je dat je zo lang kunt blijven. Ik heb niet veel aan personeel dat na twee dagen weer vertrekt.’

Vigo ging haar voor naar de woonkamer en wees naar een kruk bij de bar, die de scheiding vormde tussen de keuken en de woonkamer. ‘Wil je iets te drinken? Koffie, thee of iets anders?’ Hij keek op de klok boven de open haard aan het andere eind van de kamer en zag dat het half vijf was.

‘Koffie is wel goed.’

‘Ik ben Vigo Manset en run deze boerderij,’ zei hij terwijl hij bezig was. ‘We hebben ruim twaalfhonderd olijfbomen verdeeld over een paar boomgaarden en die gaan we in de komende weken oogsten. We beginnen elke ochtend om acht uur en stoppen pas om zes uur ’s avonds. Dus ook in het weekend.’

‘Ik ben Ilse Meijer,’ stelde ze zich voor. ‘Begrijp ik het goed? U runt deze boerderij helemaal alleen?’ Ze was onmiddellijk op haar hoede. Ze wist niet zeker of ze wel wilde blijven logeren, maar durfde dat niet hardop te zeggen. Eigenlijk had ze al gezegd dat ze zou blijven. Ze had er echter helemaal niet bij stilgestaan dat hij weleens alleen zou kunnen zijn.

‘Eigenlijk wel, alleen bij het oogsten heb ik hulp nodig.’ Hij zette de mok voor haar neer en hij ging ook zitten. ‘Vorig jaar had ik twee studenten die hielpen en ik bied je hetzelfde als ik hun toen bood. Je kunt hier slapen en eten. Dat kost je tien euro per dag, maar je werkt acht uur per dag voor zeven euro per uur met een pauze van twee uur om te lunchen. Dus in plaats van zesenvijftig euro krijg je zesenvertig per dag. Als we in drie weken klaar zijn, krijg je dus ruim negenhonderdvijftig euro en een bonus van honderdvijftig euro. Hebben we meer tijd nodig, dan vervalt de bonus. Maar ja, dan werk je wel wat meer dagen.’

‘O,’ zei Ilse. Het was wel erg aantrekkelijk. Hij vroeg bijna niets voor het verblijf op zijn boerderij. In een goedkoop hotel was ze per nacht al gauw vijfendertig euro kwijt en dan kreeg ze alleen ontbijt. Bij hem was het dus inclusief lunch en avondeten. ‘Begin je maandag? Dan zal ik toch tot die tijd een hotel moeten zoeken?’

‘Die drie nachten mag je hier ook wel blijven. Ook voor tien euro per dag natuurlijk. Zo’n goedkoop hotel kun je echt niet vinden.’

Ze haalde dertig euro uit haar portemonnee en legde het op de bar.

Vigo liet het geld liggen. ‘Welkom op deze boerderij.’

‘Dank je,’ zei ze. ‘Je hebt geluk dat ik verdwaalde, anders was ik hier nooit terechtgekomen.’

‘Het bord staat er elk jaar en in die jaren heb ik alleen vorig jaar twee studenten getroffen, die wat wilden verdienen. Meestal moet ik de hulp inroepen van mijn burens, maar die helpen graag. Elke avond eten we gezamenlijk achter in de tuin. Iedereen kookt wat of we gebruiken de barbecue en we maken het gewoon gezellig. Geloof me, de eerste dagen ben je helemaal op, maar na drie weken neem je met weemoed afscheid, althans, zo ging het vorig jaar.’

‘Ik ben benieuwd. Is het moeilijk werk?’ Intussen bekeek ze hem stiekem van top tot teen. Hij had donkerblond haar en grijze ogen. Hij was erg lang. Ze kon niet goed zien hoe oud hij was. Ze vond hem een beetje triest uit zijn ogen kijken.

‘Nee, moeilijk is het niet. We oogsten traditioneel. Dat moet voor het la-

bel op de olijfolie. We hebben grote netten, die we onder de bomen leggen. Daarna slaan we met lange stokken op de takken, zodat de olijven uit de boom op het net vallen. Als de boom leeg is, vouwen we het net op zodat alle olijven bij elkaar liggen en we ze in de kratten kunnen doen. Het slaan op de takken is zwaar. In de ochtend gaat dat nog wel, maar aan het eind van de dag kun je die stok bijna niet meer vasthouden.'

'Zijn de bomen erg hoog? Anders moet ik nog op een ladder gaan staan. Zo groot ben ik niet.'

'Nee, hoor, dat is niet nodig. De stokken zijn lang genoeg. Ik had eigenlijk niet meer op spontaan personeel gerekend, maar ben wel bij met je hulp. Voor vanavond had ik voor mezelf een simpele maaltijd gepland. Ik hoop dat je daar geen probleem mee hebt.'

'Nee hoor.'

'O ja, mochten er zich nog meer mensen melden om te helpen, dan is het wel de bedoeling dat je de kamer met die personen deelt. Ik heb boven twee logeerkamers met vier bedden.'

'Dat begrijp ik.' Ze nam haar laatste slok koffie. Aan de ene kant hoopte ze dat er niet nog meer mensen kwamen en aan de andere kant wist ze nog steeds niet zeker of ze de man wel kon vertrouwen. Hij kwam wel betrouwbaar over en was blijkbaar niet puur uit op geld, want het lag nog steeds op de bar.

'Wil je de logeerkamer zien?'

'Ja, dat is goed.'

Vigo stond op en ging haar voor naar de hal, waar een trap was die naar de bovenverdieping leidde. Eenmaal boven liet hij haar een simpele maar netjes ingerichte slaapkamer zien met twee bedden. Naast de kamer zat een badkamer met een toilet en een bad met daarboven een douche.

'Dit is het dus,' zei hij. 'Hiernaast is nog een kamer met twee bedden en aan het eind van de gang is mijn slaapkamer. Ik heb een eigen badkamer, dus van mij heb je geen last.'

'Is goed,' zei Ilse. 'Het is wel een mooie boerderij. Vooral beneden.' Ze glimlachte even en zag dat hij twee koppen groter was dan zijzelf, nu hij naast haar stond.

'Ja, ik woon hier leuk,' zei Vigo en samen liepen ze weer naar beneden.

'Wil je ook een glas rosé?'

'Ja, goed.'

Hij schonk twee glazen rosé in en zette er een voor haar op de bar.

‘Ik heb voor vanavond salade met stukjes gekruide kip. Daarna wilde ik wat lamskoteletjes grillen met gebakken aardappeltjes en een eenvoudige saus uit een pakje. Na de kaas heb ik nog wel wat ijs of vruchtenyoghurt, maar ik moet de voorraad eigenlijk nog aanvullen voor maandag.’

‘Hier, neem dat geld nou vast van me aan voor de komende drie nachten.’
‘Zit wel goed. Netjes van je, dat je dat vooraf wilt betalen, maar het kan ook aan het eind verrekend worden.’

‘Ja, ik betaal je vooraf want ik zit hier eerst nog een paar dagen te niksen.’
‘In dat geval wijs ik je graag op het bad in de tuin. Daar mag je dus ook gebruik van maken. Handdoeken liggen op je kamer. Ik was drie keer per week, dus let zelf een beetje op of doe zelf een was tussendoor, als de voorraad krap wordt. De was-droogcombinatie zit hier achter in de keuken,’ zei hij en wees naar het apparaat.

‘Bad in de tuin? Waar dan?’ Ilse volgde hem naar de glazen deuren en zag een redelijk groot zwembad. ‘Dat is lekker. Maak je er zelf wel gebruik van of helemaal niet?’

‘Jawel, ik wil graag een beetje in vorm blijven. Naast zwemmen fiets ik veel.’ Hij wees naar een half open tuinhuis dat naast het zwembad in de tuin stond. ‘Daar eten we de meeste dagen van de week. Alleen als het hard waait, gaan we binnen zitten, maar dat is lastiger, omdat ik hier maar plaats heb voor acht mensen en in het tuinhuisje kunnen met gemak twaalf mensen zitten. Daar zit ook de barbecue.’

‘Het ziet er heel gezellig uit.’

Vigo ging weer aan de bar zitten. ‘Je spreekt goed Frans voor een Nederlandse.’

‘Ik kom graag in Frankrijk. Als ik op vakantie ga, is het toch wel mijn favoriete land,’ antwoordde Ilse. ‘Kon je aan mijn nummerbord zien dat ik Nederlands ben? De meeste Fransen vragen waar ik vandaan kom.’

‘Ach, ik herkende het gewoon.’

Camilla Roussel parkeerde haar witte Peugeot 107 op de parkeerplaats van de lokale supermarkt. Ze stapte uit en strekte haar benen. De rit vanuit Parijs naar Auriol was vermoeiend geweest. Ze had een studio gehuurd voor een paar weken om bij te komen van haar werk. Toen ze de hoofdweg af reed en de supermarkt had gezien, had ze besloten om eerst boodschappen te doen, zodat ze niet nog eens achter het stuur moest voor de eerste boodschappen als ze eenmaal in de studio aangekomen was. Ze zocht een winkelwagentje en wandelde de supermarkt binnen.

‘Kan ik je echt niet overhalen?’ vroeg Damien, die met een afgeladen volle kar boodschappen bij de kassa stond.

‘Hoelang blijf je het nog proberen, Damien Amadou?’ zei Bibi Thiollet en ze haalde vliegensvlug zijn boodschappen langs de scanner.

‘Net zolang tot je ja zegt,’ zei Damien met een grijns.

‘Tot Pasen en Pinksteren op één dag vallen dus.’

Camilla slenterde langs de schappen en probeerde te bedenken wat ze de komende dagen wilde eten. Eigenlijk wilde ze weinig meer dan eerst een paar dagen heel erg veel slapen. Ze nam wat brood mee en ingrediënten voor een simpele pastaschotel, wat toiletartikelen en een paar blikken soep.

Bij de drankafdeling stond ze besluiteloos te kijken. Haar favoriete drank was whisky, maar ze wist dat ze dat beter niet kon kopen nu ze zo moe was. Ze deed drie flessen witte wijn en een fles rosé in het wagentje.

Camilla bedacht dat ze kaas vergeten was en reed terug naar het schap, met een heel ruim assortiment. Ze zocht een aantal kazen en keek tevreden. Hier zou ze het wel een paar dagen mee overleven. Ze reed naar de kassa’s en zag dat er slechts één open was. Ze ging achter een blonde man staan die nog steeds niet klaar was met al zijn boodschappen. Er was blijkbaar een discussie gaande tussen hem en de kassière. Aan zijn kleding te zien gokte ze dat hij een lokale boer moest zijn en dat de twee elkaar kenden.

‘En morgenmiddag is er nog wel een gezellige barbecue,’ zei Damien.

‘Het zou toch leuk zijn als ik je mee kon nemen.’

‘Waar dan?’

‘Eigenlijk is het alleen voor personeel. Bij Vigo Manset.’

‘Die ken ik niet eens,’ zei Bibi. ‘Personeel?’

‘Ach, een soort van. Olijven oogsten.’

‘Rotbaan. Ben ik blij dat ik hier zit.’

Damien legde zijn laatste boodschappen op de band. ‘Dus?’

‘Niks dus. Honderdvijfenzeventig euro en twaalf cent.’

‘Jij wordt ook steeds duurder.’ Damien grijnsde terwijl hij zijn pasje tevoorschijn haalde.

‘Zeg, dat bepaal ik niet.’

Hij pinde het bedrag en deed de laatste boodschappen terug in zijn kar.

Camilla keek naar de inhoud van haar winkelwagentje, maar observeerde het tweetal intussen. De man was duidelijk heel erg in het meisje geïnteresseerd, maar zij hield hem geraffineerd op afstand. Ze schatte hem een paar jaar jonger dan zij zelf was.

Het meisje was best flirterig bezig. Ze straalde iets uit waardoor het leek alsof ze interesse had, maar ze zorgde intussen wel voor voldoende afstand, zodat hij haar toch net niet kon naderen.

Camilla glimlachte om het tafereel. Heel herkenbaar en waarschijnlijk overal op aarde gelijk.

‘Ik weet zeker dat je Vigo kent want die doet hier ook zijn boodschappen,’ zei Damien.

‘Mijn harde schijf is niet zo groot dat ik iedereen naam weet en kan onthouden. Schei nou maar uit, vandaag is het weer één-nul voor mij en volgens mij maakt dat de stand vijftien-nul.’

‘Houd maar op. Ik zie je wel weer.’

‘Ja, tot de volgende ronde. Kom maar. Hij schiet niet op,’ zei Bibi tegen de onbekende vrouw met bruin haar en blauwe ogen die stond te wachten.

Damien groette nog een keer en verdween met zijn kar naar de parkeerplaats.

‘Geen partij voor je?’ vroeg Camilla met een knipoog, terwijl ze haar boodschappen op de band begon te leggen. Nu ze recht voor het meisje stond, werd nog duidelijker dat haar hele lichaam bijna uitschreeuwde dat ze beschikbaar was, maar niet zomaar met de eerste de beste mee zou gaan.

‘Nee, dat is geen partij voor mij,’ antwoordde de kassière.

Camilla had bijna alles op de band liggen toen ze doorhad dat ze geen koffie had ingeladen.

‘Ik ben de koffie vergeten.’ Ze keek achterom de winkel in. ‘Eigenlijk moet ik het ook niet doen. Ik ben pas aangehouden en moest blazen, toen bleek ik driemaal de maximaal toegestane dosis cafeïne in mijn bloed te hebben.’

Bibi schoot in de lach. ‘Twee rijen terug, daar staat de koffie.’

Ze begon de boodschappen langs de scanner te halen. Ze had er eigenlijk een hekel aan als mensen iets vergaten. Vooral als er een lange rij mensen stond. Maar op dit moment was het helemaal niet druk. Ze had de vrouw nog nooit gezien. Mogelijk was ze op vakantie. Ze had in ieder geval wel humor.

‘Nee, ik neem maar eens een paar dagen geen koffie. Is weleens goed voor me.’ Camilla begon de boodschappen weer in te laden. ‘Is hier nog iets leuks te beleven in de komende weken, of moet ik voor leuke dingen naar de kust?’

‘Op vakantie?’ vroeg Bibi belangstellend. ‘Het is hier meestal stil en saai. Ik denk dat je dan inderdaad aan de kust moet zijn. Dat is gelukkig niet ver hiervandaan.’

‘Soort van vakantie. Ik moest even stoppen met werken en heb een klein appartementje gehuurd voor twee maanden. Zo’n studio heet dat ook wel.’ Camilla pakte haar bankpas uit haar tas.

‘O, daar kun je best vertoeven dan.’ Bibi sloeg het totaalbedrag aan. ‘Zesendertig vijftientig. Ik woon ook zo klein. Gaat prima.’ Ze durfde haar niet te vragen wat voor werk ze deed.

‘Gaat ook wel lukken.’ Camilla pinde het bedrag. ‘Wat is de reden dat je niet met die jongeman uit wilde? Dat het een boer is? Mij lijkt dat wel wat, mits hij een grote hooischaar heeft dan.’

Bibi keek de vrouw verbaasd aan. In elk geval was ze niet verlegen. ‘Ik zou zeggen: ga jij er dan achteraan,’ zei ze met een grijns. ‘Hij heeft een enorme hooischaar. Maar ik heb hooikoorts dus dat wordt hem niet.’

‘Gevat ben je wel.’ Camilla deed haar pas terug in haar tas. ‘Een prettig weekend verder. Ik ga drie dagen slapen.’

‘Van hetzelfde,’ zei Bibi tegen haar rug.

Ilse was samen met Vigo naar de supermarkt geweest om de voorraad aan te vullen, zoals hij zelf gezegd had. Zoveel boodschappen had ze nog nooit in haar hele leven in één keer gedaan. Maar liefst twee karren vol.

Vigo parkeerde zijn auto in de ruime schuur, waar een tweetal tractoren in stonden en een gesloopte oude Citroën. Hij opende de achterklep van de auto en de deur van de koelcel en zei: ‘Alles wat gekoeld bewaard moet worden, moet daar maar gelijk in.’

Ilse begon alles uit te zoeken en in de koelcel te zetten.

Vigo hielp ook mee en een kwartier later waren ze klaar. De koelcel was aardig gevuld en ook de voorraadkast in de keuken puilde uit. Vigo ging aan de bar zitten en zei: 'Dat was het dan voor vandaag. Morgen zul je me de hele dag in de keuken bezig zien en daarna gaat het echt beginnen. Ik vind het elk jaar wel weer bijzonder. In feite werk ik dus maar een week of vier per jaar en dan nog met heel veel hulp. De rest van het jaar wacht ik op de volgende oogst.'

'Dat is eigenlijk wel saai,' zei Ilse.

'Met mijn muziek en het opknappen van oude auto's verveel ik me nooit, hoor.'

'O, heb je die zelf gesloopt?' Ze had de oude kapotte auto en de onderdelen in de schuur wel gezien. 'Maar waar leef je dan al die tijd van?'

'Van de oogst die we de volgende weken gaan binnenhalen. Die levert genoeg op om een jaar van te leven.'

'Zoveel? Ondanks dat je mij ook nog betaalt? En de anderen die misschien nog komen?'

'Er wordt een slordige twaalfduizend liter eerste persing olijfolie uit de olijven geperst die we gaan oogsten. Ik krijg een paar euro per liter dus maak je om mij maar geen zorgen. Ik heb een afspraak met de bureu. Ik help hen met de fruitoogst en zij betalen mij niets, maar zij helpen mij met de olijvenoogst en ik betaal hun niets. De oogstperioden overlappen elkaar niet, dus het komt zo voor iedereen heel goed uit.'

'Ik had geen idee,' zei Ilse. 'Ik leef van een maandsalaris bij een supermarkt. Ik heb er geen verstand van.'

'En ik verdien nog wat met het opknappen van die oude auto's. Dat is een leuke aanvulling. Op vakantie ga ik niet. Het is hier heerlijk in de zomer en de zee is vlakbij.'

'En je hebt je eigen zwembad,' glimlachte Ilse. 'Ondanks dat ik ga werken, heb ik ook wel een beetje een vakantiegevoel, als je het niet erg vindt. Ik woon in Rotterdam in een flat. Het is daar altijd druk en met veel lawaai. Hier is het zo heerlijk stil.'

'Rotterdam, een grote havenstad. Ben je nu met vakantie dan?'

'Nee, eigenlijk niet. Ik ben op zoek naar mijn vader. Die moet ergens in Frankrijk zitten. Wel in het zuiden, maar waar weet ik niet. Dankzij het werken hier kan ik nog wat langer blijven zoeken, anders was ik echt door mijn geld heen en had ik terug moeten.'

‘Hoe betaal je de huur dan? Of stort je het geld dat je hier verdient op je rekening?’ vroeg hij geïnteresseerd.

‘Er staat nog genoeg op en anders moet ik wat overmaken, ja.’

‘Oké. Lijkt me knap lastig om iemand hier in Zuid-Frankrijk te zoeken, zonder dat je weet waar je moet beginnen. Heb je wel een plan?’

‘Niet echt. Ik heb alleen een naam en een paar plaatsen waar hij zou kunnen wonen. Dus daar ga ik naartoe als ik klaar ben met oogsten.’

‘Ach, het weer is hier over het algemeen aangenamer dan in Rotterdam, denk ik zo.’

‘Daar is vaak en veel regen.’

‘Wat wil je vanavond eten?’

‘Het maakt mij niet uit. Ik ben heel gemakkelijk met eten, dus wat je me voorzet komt wel op.’

‘Daar schiet ik ook weer niets mee op dus,’ grinnikte Vigo. ‘Ik heb zelf gewoon geen idee en hoopte op een tip.’

Ilse begon te lachen. ‘Iets van gebakken aardappels, stukje vlees, groente en klaar. Of een pasta? Vind ik ook prima. Zo beter?’

‘Zo simpel? Hebben jullie geen fantasie in Nederland, als het om eten gaat?’ vroeg Vigo en lachte met haar mee.

‘Ga dan lekker je gang. Ik wil je niet tot last zijn. En nee, in mijn uppie doe ik ook nooit moeilijk en ik gebruik mijn fantasie zelden.’

Camilla had haar eerste nacht in het appartement heerlijk geslapen, maar toen ze aan haar ontbijt zat, miste ze haar koffie toch wel heel erg. Ze had gedacht het wel een paar dagen zonder te kunnen, maar dat was erg tegengevallen. Ze was in haar auto gestapt en naar de supermarkt gereden.

Camilla kwam bijna gelijk met de kassière bij de kassa aan. ‘Lekker rustig zeker.’

‘Geen bal aan. Ik heb het liever een beetje druk.’ Bibi ging achter de kassa zitten. ‘Toch koffie. Ik dacht dat je drie dagen ging slapen.’

‘Helaas, ik werd vanmorgen wakker en mijn lijf schreeuwde erom,’ grinnikte Camilla.

‘Wat een pech nou.’ Bibi begon haar boodschappen te scannen. ‘Er is een goedkopere van deze en net zo lekker.’ Ze wees op de fles whisky. ‘Heel aardig van je dat je me wilt helpen mijn geld uit te sparen, maar dat is mijn merk. Net zoals koffie helemaal niet goed voor me is, maar een mens mag af en toe zichzelf toch weleens verwennen?’

‘Sorry, ik bemoei me met zaken die me niets aangaan. Natuurlijk wel. Maar sommige mensen vinden het wel prettig als ik ze erop wijs. Neem me niet kwalijk.’

Ook Ilse bevond zich op dat moment in de winkel. Ze was door Vigo nog eens naar de supermarkt gestuurd omdat ze wat vergeten waren te kopen. Ze ging achter Camilla bij de kassa staan.

‘Wel aardig van je, dank je wel,’ zei Camilla vriendelijk.

Bibi zuchtte opgelucht. Ze was bang dat ze kwaad zou worden. ‘Dat is dan vierenvertig euro dertig.’

Camilla pinde het bedrag en vroeg, terwijl ze stond te wachten: ‘Ik zag een bord waarop stond dat er een videotheek is in Auriol. Is die nu al open? Ik heb een televisie met dvd-speler in het appartement staan en zou wel een paar dvd’s willen huren. Weet jij dat soms?’

‘Die zit iets verderop. Vanmiddag vanaf drie uur is ze open. Maar je moet wel lid zijn om daar te kunnen huren.’

Ilse legde haar boodschappen op de band en Bibi begon ze te scannen.

‘Vijf euro tachtig.’

Ilse betaalde gepast en contant.

‘Dan moet ik er nog even over nadenken.’ Camilla bedankte de kassière en liep met haar boodschappen in een plastic tas naar haar auto.

Ilse liep bijna meteen achter haar aan naar haar oude Fiat. Ze ging achter het stuur zitten, maar hij wilde niet starten.

‘Verdomme,’ schold ze in het Nederlands. ‘Laat me niet hier in de steek.’ Camilla had het tasje op de achterbank gelegd en ze stond te twijfelen. ‘Hulp nodig?’

‘Met een beetje pech moet ik hem naar huis duwen,’ zei Ilse met een grijns. ‘Ik heb er helemaal geen verstand van en hij heeft me ook nog nooit in de steek gelaten. Ik zou niet weten wat ik zou kunnen doen.’

‘Waar moet je heen? Ik zou je een lift kunnen geven. Dan kun je morgen een garage zoeken om hem te repareren. Die zijn nu toch allemaal dicht.’

‘Ik zit net buiten Auriol op een boerderij. Misschien kan Vigo hem morgen ophalen. Hij heeft verstand van oude auto’s.’ Ze haalde de boodschappen van de achterbank. ‘Maar iets anders kan ik ook niet verzinnen. Dus ja, als je me een lift zou willen geven, graag.’

‘Heb je dan nog even geduld?’ vroeg Camilla. ‘Ik ga niet lid worden van een videotheek hier op een vakantieadres, dus wilde ik nog even de winkel in om dan maar zelf een paar dvd’s te kopen. Misschien wil je nog even meelopen. Kun je me nog een goede tip geven.’

Ze hield de deur van haar auto open.

‘O, prima hoor.’ Ilse legde haar boodschappen op de achterbank en sloot haar eigen auto af.

Camilla stak haar hand uit: ‘Ik ben Camilla Roussel.’

Ilse schudde haar de hand en stelde zichzelf ook voor, waarna ze samen de supermarkt weer in liepen.

Camilla sloeg af en reed het erf op van een keurig onderhouden boerderij. Er stonden meerdere auto’s op het erf en ze zette haar auto naast een Peugeot 4007.

‘Veel plezier met het werk en succes met je zoektocht.’

‘Heel erg bedankt voor je lift.’ Ilse stapte uit en ze haalde haar boodschappen van de achterbank. ‘Misschien zie ik je nog weleens.’

Vigo kwam het huis uit lopen en zag Ilse uit een voor hem onbekende auto stappen. ‘Waar is je Fiat en wie heb je meegenomen?’

‘Die staat nog op de parkeerplaats bij het Casino. Dit is Camilla. Ze is hier op vakantie en bood me een lift aan.’

Damien was Vigo gevolgd, nieuwsgierig naar de Nederlandse vrouw en hij

stelde zich aan Ilse voor. ‘Hallo, ik ben Damien Amadou. Ik help de komende weken ook mee. Hoorde ik van Vigo dat je uit Nederland komt?’ vroeg hij geïnteresseerd.

‘Ja, dat klopt,’ zei Ilse tegen Damien. ‘Ik ben Ilse Meijer.’

Camilla herkende de jongeman uit de supermarkt en ze besloot uit te stappen.

‘Goedemiddag,’ zei ze vriendelijk tegen Vigo.

Vigo schudde de hand van Camilla en stelde zich voor. ‘Dat begrijp ik best. Heel erg bedankt dat je Ilse even hier af wilde zetten.’ Hij wendde zich tot Damien.

‘Damien, rij jij met me mee? Dan halen we gelijk de auto van Ilse op. Ilse, kun jij Damien je sleutels geven? Ik sleep hem met mijn auto hierheen en kijk morgenavond wel wat er aan de hand is.’

‘Hij wil niet starten.’ Ilse deed wat haar gevraagd werd. ‘Mag ik Camilla iets te drinken aanbieden?’ vroeg ze aan Vigo.

‘Ik ben heel erg toe aan koffie,’ zei Camilla.

‘Die staat klaar in de keuken,’ zei Vigo tegen Ilse, terwijl hij in zijn auto stapte.

Camilla liep naar Damien en vroeg: ‘Is dat meisje van de supermarkt nu wel of niet je vriendin? Je weet wel, ik ben even haar naam kwijt.’

‘Bibi? Was het maar waar,’ zei Damien. ‘Ik vind haar heel leuk, maar zij schijnt niets in mij te zien.’ Hij stapte ook in de auto van Vigo.

Ilse liep met de boodschappen naar de deur. ‘Kom je?’

‘Ja, ik kom eraan,’ zei Camilla.

Ilse schonk koffie in en zette een mok voor haar op de bar. ‘Wil je suiker en melk?’

‘Nee, dank je, zo is het goed.’

‘Hij woont wel mooi, hè?’ Ilse zag dat Camilla om zich heen keek.

Terwijl ze zo zaten te kletsen, kwam Cecile Amadou, de moeder van Damien, de kamer in gelopen. ‘Goedemiddag dames. Ik heb van Vigo begrepen dat hij een extra plukster heeft gevonden. Twee is wel zo fijn eigenlijk. Dit werk is echt het leukst als je met een grote groep bent. Dan is het niet zwaar en heel gezellig. Is er nog koffie?’

‘Zij komt niet plukken.’ Ilse schonk koffie in en stelde zichzelf voor.

‘Ik ga bijna twijfelen,’ grinnikte Camilla en ze gaf de vrouw een hand. ‘Ik ben Camilla Roussel en ik heb gewoon vakantie. Zij stond met pech en dus heb ik haar een lift gegeven.’

Cecile stelde zichzelf voor.

‘Dus jullie gaan vanaf morgen een paar weken oogsten?’ vroeg Camilla.

‘Dat is wat ik ervan begrepen heb, ja,’ antwoordde Ilse.

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde ook Cecile. ‘Mijn man en mijn zoon helpen ook en nog een ander stel burens. Over drie of over vier weken zijn we klaar.’

‘Stel dat ik nu al een week of twee hier zat en een beetje uitgerust was, dan had ik mogelijk overwogen om ook mee te helpen, maar nu zie ik dat nog niet zitten.’

‘Wat voor werk doe je eigenlijk?’ vroeg Ilse.

‘Zelfs dat wil ik even helemaal vergeten,’ zei Camilla met een brede grijns, de vraag bewust ontwijkend.

‘Dan vraag ik niks meer.’

‘Een beetje een burn-out?’ Cecile voelde dat de jonge vrouw niet erg gelukkig was. Haar ogen stonden vermoeid. ‘Je moet je niet verplicht voelen. Dat is helemaal nergens voor nodig. We zijn al blij met Ilse.’

‘Laten we het zo maar noemen dan,’ antwoordde Camilla. ‘Ach, wie weet. Ik weet nu waar jullie boerderij is en als ik me over een week begin te vervelen, kan ik altijd nog aanbellen, toch?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Cecile.

‘Dit heb ik vanmorgen gemist, zeg, even een kopje koffie,’ zei Camilla met een knipoog naar Ilse.

Die ochtend waren ze al vroeg vertrokken naar de meest oostelijke olijfboomgaard om te gaan oogsten. Rond een uur of twaalf hadden ze een lunchpauze gehouden. Om vier uur hadden ze nog een keer een korte pauze genomen.

Ilse had het gevoel dat ze haar armen niet meer omhoog kon krijgen. Ze zag Damien met een van de netten aankomen. Samen met Pierre had hij de inhoud in een groot houten krat gestort en Angelique was bezig om de bladeren en takjes tussen de olijven vandaan te halen.

Ilse had de vorige avond kennism gemaakt met het andere stel burens, het vriendelijke echtpaar Pierre en Angelique Bourdom.

‘Zullen we deze samen onder de volgende boom leggen?’ vroeg Damien. ‘Ja, goed,’ antwoordde Ilse en ze pakte het net aan het andere uiteinde. Ze liep voor hem uit..

‘Dan zal ik straks de hoge takken slaan. Als ik zo naar je kijk, heb je niet echt veel gevoel meer in je armen,’ grinnikte hij. ‘Dan pak jij de hark en rammel je de olijven van de lagere takken.’

‘Dat heb je goed gezien. Het is zwaarder dan ik dacht.’

‘Geloof me, tegen de tijd dat we klaar zijn, past geen enkel T-shirt je meer en heb je nergens last meer van.’ Hij zag zijn ouders bezig bij een andere boom. Samen met Ilse begon hij het net uit te rollen zodat het een cirkel werd rondom de boom, waar de olijven op zouden vallen als zij ze uit de boom harkten en sloegen.

‘Ik hoop het maar,’ glimlachte ze naar Damien, als een boer met kiespijn. Ze kon echt niet meer maar ze wilde zich niet laten kennen.

‘Er zit toch een bad in de logeerbadkamer?’

Damien inspecteerde het net en pakte een lange stok waarmee hij tegen de takken hoog in de olijfboom begon te slaan. Het begon olijven te regenen. ‘Ja, klopt.’

Met heel veel moeite kreeg Ilse de hark omhoog en begon tegen de onderste takken aan te slaan. In een flits herinnerde ze zich opeens een voorval met een van haar pleegvaders.

Ze hadden een grote tuin gehad en zij had moeten helpen met een hark alle bladeren bij elkaar te harken. Maar het was herfst en het had nogal hard gewaaid, dus zodra ze een hoop bladeren had liggen, waaide alles weer weg. Hij had haar de hele tuin door geslagen omdat ze het niet goed genoeg deed.

Ilse maakte zich flink kwaad en even later regende het olijven. Ze moest haar best doen om niet in tranen uit te barsten. Ze had geen idee waarom die herinnering opeens naar boven kwam.

‘Niet te wild slaan, hoor,’ zei Vigo, die met Pierre langs kwam lopen op weg naar de volgende boom. ‘Ik wil volgend jaar ook weer olijven oogsten. Als je te hard slaat, sla je de jonge twijgjes ook van de boom, die leveren nou juist volgend jaar weer olijven.’

‘Sorry,’ mompelde Ilse. ‘Dat was niet de bedoeling.’ Ze deed haar uiterste best om het voorzichtiger te doen. De spieren in haar armen trilden en ze kreeg de hark haast niet meer omhoog.

Vigo legde samen met Pierre het net onder de boom naast die waar Ilse en Damien mee bezig waren.

‘Dit is voor vandaag de laatste!’ riep hij door de boomgaard.

Cecile en haar man Auguste waren het net aan het oprollen om de olijven te verzamelen.

‘Hebben we er nu al honderd gehad, Vigo?’ vroeg Auguste.

‘Nee, we hebben vandaag zeventig bomen geoogst, maar ik wil ons niet gelijk op de eerste dag helemaal slopen. We voeren het aantal langzaam op tot honderd per dag.’

‘Mooi, gaan we zo weer heerlijk aan de barbecue in het tuinhuis van Vigo,’ zei Damien tegen Ilse en hij sloeg de laatste olijven uit de hoge takken. ‘Staat de verwarming van zijn zwembad al aan, eigenlijk?’

‘Ik heb geen flauw idee,’ zei Ilse, die nog een poging waagde om de hark bij de onderste takken te krijgen. Ze sloeg Damien bijna voor zijn hoofd. Zelf sprong ze achteruit.

‘Lieve hemel, sorry,’ zei ze geschrokken.

‘Ik wilde het net zeggen, Vigo,’ zei Pierre zacht. ‘Zij stort dadelijk neer. Niks gewend natuurlijk.’

‘Maar heb je haar horen klagen?’ vroeg Vigo zacht aan Pierre.

‘Nee,’ zei Pierre terwijl Ilse naar Angelique liep om haar te helpen. ‘Ik heb het weleens anders meegemaakt. Weet je die ene student nog vorig jaar?’

Damien pakte de hark van Ilse over en zei: ‘Ga Angelique maar helpen de bladeren en takjes te verwijderen. Ik maak het hier wel af. Ik houd niet van een hark in mijn nek.’

‘Het komt wel goed met haar,’ vervolgde Vigo tevreden tegen Pierre.